

6. Olga

Det lätta regnet svalkade mina blossande kinder. Jag hade bara gått en liten bit, men det kändes redan som att mina fötter var två blyklumpar. Men att stanna var inte ett alternativ, jag visste att jag var tvungen att fortsätta. En snabb blick över axeln fick mitt hjärta att skena och jag ökade farten, trots att knäna protesterade. De mörka gestalterna var ännu närmare nu än vad de hade varit för någon minut sedan.

”OLGAAA!” lät det plötsligt från dunklet bakom mig.

Deras steg hördes nu, de tunga armékängorna dunkade rytmiskt mot asfalten.

”Vi ska inte skada dig Olga, det är bara jag, Leila.” pustade någon. ”Och jag, Hassan.” fyllde en annan röst i.

Snart skulle de släppa loss hundarna, de skällande och fradgatuggande odjuren. De skulle vara framme vid mig på en millisekund och börja slita i mina kläder, bita mig i fotlederna som de blivit instruerade att göra. Skriken från mammor som hjälplöst sett sina magra barn bli söndertuggade av hundar ekade inom mig. Kvar låg alltid en sorglig hög med blå- och vitrandigt tyg, ibland också en tunn tygsko.

Plötsligt föll jag till marken, det sved som sandpapper mot mina bara knän och jag kände hur fukt genast började tränga igenom den tunna morgonrocken jag hade på mig. Mina försök att ta mig upp och vidare var förgäves, knäna orkade helt enkelt inte. Stegen var framme, starka händer tog tag under mina armar och drog varsamt upp mig. Jag höll blicken fäst i marken, men konstigt nog hade min förövare inte armékängor på sig, utan helt vanliga promenadskor. När jag sträckte på mig och såg in i ett mörkt ansikte med ännu mörkare ögon var jag mer förvirrad än någonsin. Aldrig att de skulle rekrytera en svart man till armén, de var ju minst lika hatade som oss judar. Nu var även kvinnan framme, hon stod på mannens högra sida och såg på mig med rynkad panna.

”Vad ska vi ta oss till med dig, Olga?” suckade hon och drog handen genom sitt röda, stora, hårsvall.

Vadå *ta oss till med*? De skulle väl göra samma sak som de gjorde med alla som inte hade linblont hår och blåa ögon?

”Såja, nu går vi tillbaka hem.” sa mannen och krokade fast sin arm i min och började dra mig mot det jag flytt från.

Hem. Doften av mammas lockar som jag tyckt så mycket om att tvinna mellan fingrarna?

Hem. Kullerstenarna som var så hårda men samtidigt mjuka mot mina bara fötter när jag sprang till byns bageri för att köpa bröd på morgnarna? *Hem.* Känslan jag känt när jag var med min älskade, innan de tog henne ifrån mig för att vi var vi? *Hem.* Det främmande land jag kommit till efter flykten? Trots att jag inte visste vad hem var så var jag helt säker på att det inte var platsen de tänkte ta mig till.

Kvinnan slöt upp på min tomma sida och tog mig i handen, som om jag vore ett litet barn som behövde ledas. Syrsorna spelade en sorglig melodi medan vi gick, som om de förstod att jag var på väg mot min ofrånkomliga död. Jag tittade upp mot den dystra himlen där månen lyste svagt genom molnen, bad en tyst bön om att mina synder skulle förlåtas och att Gud skulle ta

emot mig. Vi svängde runt ett hörn och jag stålsatte mig inför synen av de stora gaskamrarna. Men de var inte där. Istället såg jag ett högt hus med grå fasad och många fönster. *ENTRÉ* lyste det med röda bokstäver ovanför två genomskinliga dörrar. *Solbackens Äldreboende* stod det bredvid på fasaden.